

ZSÜLIZSANKRISZ

RS9 Színház

August Strindberg–Suda Balázs Róbert: MoNOporno

Azt hittem, a zenét – és a fő-főszerepet – szolgáltató *Anna & The Barbies* kedvéért a közönség szétveri a házat. De nem: még a „Telt pince” táblát sem lehetett volna kitenni. Az RS9-ben szabad székeket hagyott a főleg a törzsgárdából kikerülő maroknyi, a kisszínházba hazajáró publikum. Tehát, úgy fest, másként esik latba, ha *Pásztor Anna* és a most háromfős banda koncertezik, s másként, ha a diva Julie-t játszik, a fiúk meg a kulisszák takarásába rejtve muzsikálnak. Pedig aki ideruccan, húszpernyi dögös éneklést csíphet el, pörgős kiskoncertbe szakaszolva, s hozzá nagyképűsködéstől mentes, jópofa minimáldrámát.

Maga a színmű nem egy nagy etvasz: a *MoNOporno* a *Julie kisasszony* megfelelően mocsaras nyelvezetű újraírása, „a nevadai sivatag napégette magányába”, Alamo városába, a jelenbe telepítve. *Suda Balázs Róbert* nem aspirál arra, hogy a krimiszerűvé tett cselekmény csattanóit az izgalmi hőfok fenntartása érdekében ne mondjuk el (de mégsem mondjuk el), „Szexuális felindulásból elkövetett zenés kettősgyilkosság” elnevezéssel

illeti egyfelvonásosát. Ő maga kotyogja ki a végkifejletet (vagy ha nem azt, hát kisnyúl). A szerelmi háromszög (amelyben nagyjából senki nem szerelmes senkibe) talaj menti pszichologizálása és (egy nagyon sokat érő táska folytán) a cselekmény brutalizálódása sokkal kevésbé érdekes, mint a kamaradarab rendezői és színészi kivitelezése.

A rend kedvéért: miről is folyik a szó (a káromkodás)? A krózus-maffiózó apjának akarnoksága alól kibújni igyekvő, kurvoid Julie – aki a drogos, alkoholos, nimfomán New York-i múltat nem szívesen cserélte a kényszerű, menekítő, ugyanolyan, de lapos nevadai jelenre – kiveti énekes bártáncosnői hálóját Jeanra, az apa legkevésbé sem tiszta jobbkezére. Jean – legfőképp ez a *Strindberg*-hozadék – úgy-ahogy lehorgonyozta érzelmeit. A műintézmény mindenese, Chris még házasságban is reménykedik. Igénytelen ő, bírná itt az unalmas forróságban egy életen át. Julie nem tűrheti, hogy testi és hatalmi epekedése monopornó, állandó önkielégületlenség maradjon. Jean gazdája lányának minden szexuális és egyéb indítványára nemet

mond, hogy mire kiszalad a száján a tagadás, már óvatos igenlés válik belőle. Chris, Julie barátnöje és Jean potenciális menyasszonya igyekszik taktikusan bänni azzal a kevés lehetőséggel, amelyre – a fejleményeket megakadályozandó – esélye mutatkozik. Kell-e mondani: az egymásra rétegeződő situációk mindinkább eldurvulnak. Éget a tolakodni szerető sivatag-metafora.

Suda pimaszul egyszerű szerkezetet engedett szabadjára. Kis túlzással: a hibátlanul mozgó és temperamentumosan éneklő Pásztor Anna a plafonról lelógatott mikrofonba bűg egy számot, gyúrja, hengergeti, harapja a készüléket, aztán jön egy kettes-hármas jelenet. Éneklés, jelenet, éneklés, jelenet. Egy órácskára éppen elegendőnek bizonyul. A rendezői elképzelés három fehér vászonfal közé szorította be a játékot. Innen folyton csak visszakozni, kihúzódni, elmenekülni lehet, ha lehet (nem lehet): a színészi járások tengelye közepén, az RS9 termék kijárata felé, az előtérbe vezet (ahol tapasztalatunk szerint nem átlátszó vizes trikó alatt domborodó női mellekre kíváncsi, felajzott bárnép vesztegel,

Galambos Attila és Pásztor Anna (fönt és jobbra), valamint Jezsó Krisztina (balra) (fotó: Kovács Attila – Kotipas)

csak hagymás zsíros kenyeret, egyszerűbb italfélét áruló büfé húzódik meg). A fehér szín a sivatag szikkasztó-sebző fénynyilait, a vörös szőnyeg a vérezkeny dráma tragikusabb vonatkozásait érzékelteti. Hátul, középen fényes bevonatú, kör alakú padka: színpadocska, magasba törő rúddal, mely körül Julie vonaglik, amikor először találkozunk árnyékká izgatót alakjával. Centrum és térség jól kiegészíti egymást a kapcsolatok mértánát kereső szem számára. A színhely megfelelően fojtott, hogy kiűzze magából a lokális vagy tárgyi segítségre nagyjából hiába váró szereplőket; mégis alkalmas, hogy a dialógusokat ingó álldogálások és heves mozgások közepette le lehessen futtatni benne.

A rendezés kulcsszava a címben is kiemelt tagadás, melyet valószínűleg tudatosan nem kettőztek meg, noha a csupa o-s vagy csupa nullás szóelemény utolsó két betűje lehetővé tette volna. A kettős tagadás már állítás lenne, és ezen az estén elég egy „No”, melyet úgy általában, *világszerűen*, kissé ironikus rohamban vágnak a pofánkba. Ezzel jómagam be is érem mondanivalóként, *MoNOporno-*

emlékként. A strindbergi „botránydarab”, a road-movie, a Tarantino-hatás emlegetése nem indokolatlan a szórólapon, mégsem az évszázaddal ezelőtti álszemérmert és nem Uma Thurmant látom lelki szememmel. Azt látom, hogy Pásztor Anna minden kecmec, rájátszás nélkül is bomba nőként (és valóban szétzúzottan is konok páriaként) hat a nem túl lenge kockás szoknyában, fekete csizmában, más ruhadarabbal hamar elfedett melltartóban. *Jezsó Krisztina* kockás szoknyája épp annyival hosszabb, fekete csizmája annyival nehezebb, felső ruhája annyival előnytelenebb, hogy a két lófarkas lány, a két barátnő közül a valamelyest vaskosabb, cselédebb szépség vélhetően vesztesre legyen ítélve az idegbajjig vitális másikkal szemben. *Galambos Attila* mintha kevésbé illene bekapható légyként e két húsevő növény közé – vagy tompítsuk a benyomást úgy: a sztereotípiával ellentétben nem egy nehézfiú kapta a kiismerhetetlenül jámbor, a bűnbűnben mind kigyózóbb Jean talán a neve szerint is szolgaságra kárhoztatott figuráját. A gyerekképű-rafinált Galambosnak épp a sötét inaskodás megy a legjobban, amibe az elsőprő domina Pásztor Anna néha

választékos megoldásokra hajló, ösztöneiben elementáris szerepformálása hergeli. Jezsó Krisztina durcás tehetetlensége arra is alkalmas, hogy legyen mit a sutba dobni.

Az Anna & The Barbies éneke-zenéje mindig képes az olykor lankadtabb jelenetek fölé tumbolni magát. Az angolmagyar számok széttördelik a színművet? Funkciójuk főleg a lezárás? Vagy éppenséggel megágyaznak a montázs következő képének? Zenedramaturgiával: kompozíciókkal végzik el a modern dráma dekomponálását? A bemutató zenei színfolt is. Az előadás némi diákshízi jellege békésen tűri, hogy a tapsrendbe suta örömködés csusszanjon. Hiba lenne a roppant ambiciózus, sokoldalú Suda Balázs Róbert és remek érzékkel összeválogatott csapata *MoNOpornóját* színházi remeklésnek kikiáltani (arra is való az internet, hogy akinek mégis ez a véleménye, nyugodtan kikialthassa – más pedig az ellenkezőjét), de aki betér az RS9-be, nem érzi elvesztegetett órának, amit a Pásztor & Co holdudvarában tölt.

TARJÁN TAMÁS